

Do ruky se mi dostaly nahrávky slovenského písničkáře, za které by se nemusel stydět ani žádný z písničkářů českých, a to i těch pokročilejších. Peter Lachký sice nezapře svůj velký vzor - Karla Plíhala, ale i tak zůstává jeho tvorba a především interpretace vskutku osobitou. Ptáte se, jak tedy zní ta hudba? Měli-li bychom skutečně hledat nějaký ekvivalent, našli bychom ho asi v brněnském písničkáři Ivu Cicvárkovi.

S Cicvárkem má Lachký nejen společný pohled na svět (vyjádřeno texty), ale na sedmnáctipísňovém demu V krajine... zvolil Peter podobný instrumentální model jako Ivo na své debutové Vidět víc. V tomto případě jsou to tedy skvělé housle Zuzany Ondrejkové, které velmi zdařile doplňují Lachkého kytaru. Peter Lachký svůj nástroj navíc ovládá s jakousi lehkostí, a sem tam okořeněno zpěvem další Zuzany, tentokrát Knezovičové, je zvuk celkem kompaktní a plný.

Pokud jsem hovořil v úvodu o Plíhalovi, je to tím, že asi nejvíc se mu Peter podobá právě v úvodní Svätajanskej. Až se mi zdá, jako by to byl záměr - píseň jak vystřižená z Ptáků, králíků a hvězd. Dál už je to ale v pořádku, líbí se mi harmonicky velice pěkná Krajina sriborného rúna (3) i textařsky povedená Hra (5), která má navíc takovou zvláštní melancholickou náladu. A pokud hovoříme o textech, zmínil bych se ještě o songu Hurá (4), kde se mi moc líbí dvojverší "hurá, pojdme na hrušky/ najviac chutia polnočné". Ostatně podobných momentů najdeme na demu hned několik.

Na cédéčku je také zařazeno několik pseudolidovek, tedy písni, které sice napsal Peter, ale které jsou silně ovlivněny folklórní muzikou (Vyhnali mamenka, Sadaj slnko sadaj). Asi nejvíc se mi z nich líbí Na Kraľovej holi (10), kterou Peter zpívá celou s bluesovým feelingem a celé to zní velmi zajímavě. Harmonie toho songu je tak "fikaná", že nakonec zjistíte, že je čistě jazzová, což nám nakonec potvrdí poslední verš písně "mňa vzal si jazz". Když už jsme u toho nejlepšího, musím říct, že mně se z alba nejvíc líbí následující No a čo, která jak textařsky, tak náladou opravdu vyvrála. Bohužel hned za ní je nahraná naopak (a podle mě) nejslabší píseň V nedeľu po obede (12) ... ale tak už to v životě chodí.

Řekl bych, že Peter Lachký nikdy nechodil do hodin zpěvu, ale přesto je jeho hlas tak podmanivý a klidný, že máte opravdu chuť ho poslouchat. Já jsem si toto CD poprvé pustil cestou rychlíkem v pošmourném nedělním odpoledni, pozoroval jsem z okna lehce rozvodněnou řeku a bylo mi celkem fajn. A věřím, že pokud zavítáte na některý z Peterových koncertů, které občas v Čechách mívá, rozhodně neprohloupíte.